

colecția
nautilus
science fiction

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Scriitorul și editorul american **FREDERIK POHL** s-a născut la 26 noiembrie 1919, în New York. Este unul dintre întemeietorii genului SF. A participat la cea dintâi întrunire de science-fiction care a avut loc în Philadelphia în 1936, acolo unde l-a întâlnit pe cel care avea să-i devină prieten pe viață, Isaac Asimov. A urmat Liceul Brooklyn Tech, dar l-a abandonat înainte de absolvire. Între 1939 și 1943 a fost editorul revistelor *Astonishing Stories* și *Super Science Stories*. După participarea la cel de-al Doilea Război Mondial, a devenit agent literar, iar în anii '50 a revenit la activitatea de scriitor și editor. A fost distins cu Premiul Hugo pentru activitatea de editor al revistei *If* (1966, 1967 și 1968), precum și pentru povestirile „The Meeting”, în colaborare cu C.M. Kornbluth, și „Fermi and Frost”. Romanul *Man Plus* (*Proiectul omul plus*) a câștigat Premiul Nebula, iar peste numai un an *Poarta* a obținut toate marile premii SF: Hugo, Nebula, Locus și John W. Campbell Memorial. În 1980 romanul său *Jem* a obținut Premiul National Book, în 1992 a fost lansat jocul pentru calculator *Gateway*, iar în 1993 a fost desemnat SFWA Grand Master.

frederik
pohl

dincolo de orizontul albastru

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Boris VALLEJO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POHL, FREDERIK

Dincolo de orizontul albastru / Frederik Pohl ;
trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București : Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-302-8

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Frederik Pohl
BEYOND THE BLUE EVENT HORIZON

© 1980 by Frederik Pohl

© Editura Nemira & Co., 2009

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-302-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

WAN

Nu era ușor să trăiești fiind tânăr, fiind atât de absolut singur. „Du-te în aurii, Wan, fură ce vrei, învață. Nu-ți fie teamă“, îi spusese Morții. Dar cum putea să nu-i fie teamă? Prostănacii, dar îngrijorătorii Bătrâni foloseau coridoarele aurii. Puteau fi găsiți oriunde prin ele, cel mai probabil la capetele lor, acolo unde gHEMELE aurii ale simbolurilor curgeau la nesfârșit în miezul lucrurilor. Adică exact acolo unde îl împingeau Morții să se ducă. Poate c-ar fi trebuit să meargă, dar nu-și putea învinge teama.

Wan nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă Bătrânii l-ar fi prins vreodată. Morții probabil că știau, însă nu izbutea să deslușească nimic din bolboroselile lor despre subiectul respectiv. Cu mult timp în urmă, pe când Wan era micuț – cu atât de mult timp în urmă, încât părinții lui încă trăiau –, tatăl său fusese prins. Lipsise multă vreme, apoi revenise în casa lor luminată în verde. Tremura, iar Wan, care avea doar doi

ani, văzuse că tatăl lui era speriat și începuse să plângă și să urle fiindcă asta îl îngrozise.

Cu toate acestea, trebuia să se ducă la aurii, indiferent dacă bătrânii gravi cu guși de broscui se aflau sau nu acolo, întrucât acolo se găseau cărțile. Morții erau buni, nimic de spus. Totuși erau plictisitori, susceptibili și adesea obsedați. Cele mai bune surse de cunoștințe rămâneau cărțile, iar pentru a pune mâna pe ele, Wan trebuia să se meargă acolo unde se aflau.

Cărțile se aflau în coridoarele ce sclipeau auriu. Existau și alte coridoare, verzi, roșii sau albastre, dar în ele nu existau cărți. Wan detesta coridoarele albastre, deoarece erau reci și moarte, însă acolo se găseau Morții. Verdele era epuizat. El își petrecea majoritatea timpului acolo unde păienjenişurile pâlpâitoare de lumină roșie erau întinse pe pereți, iar distribuitorii conțineau încă hrană; era convins că acolo nu va avea necazuri, dar tot era singur. Auriile continuau să funcționeze și, de aceea, ofereau recompense, și tot de aceea erau periculoase. Iar el se găsea acum aici și se blestema ursuz – însă în gând – pentru că se blocase. Fir-ar ai dracu' de Morți! De ce le-ascultase aiurelile?

Tremura ghemuit în adăpostul insuficient al unui rug de mure, în vreme ce doi Bătrâni imbecili, aflați de cealaltă parte a tufișului, culegeau gânditori mure și le introduceau cu precizie în gurile lor de broscui. Nepăsarea lor era de-a dreptul ireală. Printre motivele pentru care Wan îi disprețuia pe Bătrâni se

număra și faptul că erau permanent ocupați, mereu reparau, transportau și discutau, parcă posedați. Cei doi de aici erau însă niște pierde-vară ca Wan însuși.

Ambii aveau bărbi încâlcite, dar unul dintre ei avea și sâni. Wan recunoscuse femela pe care o mai văzuse de o duzină de ori până atunci; era cea mai perseverentă în a-și lipi bucățele colorate de ceva – hârtie? plastic? – pe sari sau alteori pe pielea gălbuie, împestrițată. Wan nu credea că-l vor vedea, totuși se simți extrem de ușurat atunci când, după o vreme, amândoi se întoarseră și se îndepărtară. Nu vorbeau. Wan nu-i auzise aproape niciodată vorbind pe bătrânii și gravii guși-de-broscoi. Iar când îi auzise, nu înțelesese nimic. El vorbea bine șase limbi – spaniola tatălui său, engleza maică-sii, germana, rusa, chineza și finlandeza, învățate de la unul sau altul dintre Morți. Dar graiul gușilor-de-broscoi îi era complet neînțeles.

De îndată ce se îndepărtaseră pe coridorul auriu – rapid, fugi și-nhață! Wan luă trei cărți și dispăru în siguranța unui coridor roșu. Poate că Bătrânii îl zăriseră, sau poate că nu. Ei nu reacționau prompt. De asta izbutise să-i evite atâta vreme. Câteva zile în coridoare, după care dispărea. Până când își dădeau seama de existența lui, el nici nu se mai afla acolo; revenise în navă, departe.

Duse cărțile înapoi în navă și le puse pe un paner cu pachete de alimente. Acumulatorii propulsiei erau aproape reîncărcați. Putea să plece oricând ar fi dorit,

dar era mai bine să-i încarce complet și considera că nu avea vreun motiv de grabă. Petrecu aproape o oră umplând cu apă pungi de plastic pentru călătoria plictisitoare. Ce păcat că în navă nu existau lectori, pentru a mai alunga plictiseala! Apoi, săturându-se de muncă, decise să-și ia rămas-bun de la Morți. Poate că-i răspundeau sau poate nu, poate că nici măcar nu le păsa, însă el nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească.

Wan avea cincisprezece ani, era înalt, zvelt, tuciuriu de la natură și încă mai întunecat de la luminile din nava unde își petrecea atâta timp. Era puternic și încrezător în sine. Trebuia să fie așa. În distribuitoare existau întotdeauna alimente și alte bunuri ce puteau fi luate, atunci când îndrăznea. O dată sau de două ori pe an, atunci când își aminteau, Morții îl capturau cu micuța lor mașinărie mobilă și-l duceau într-un cubiculum din coridoarele albastre, unde îl aștepta o zi plictisitoare în decursul căreia era supus unui examen medical destul de complet. Uneori i se plomba o măsea, de obicei era injectat cu vitamine și minerale cu acțiune de durată, iar o dată căpătase ochelari. El însă refuzase să-i poarte. De asemenea îi reaminteau, atunci când neglija prea mult timp să studieze și să învețe, atât de la ei, cât și din depozitele de cărți. Nu trebuia totuși să-i reamintească des. Lui Wan îi plăcea să învețe. În rest era absolut pe cont propriu. Dacă dorea haine, intra

în aurii și le fura de la Bătrâni. Dacă se plictisea, inventa ceva de făcut. Câteva zile în coridoare, câteva săptămâni în navă, alte câteva zile în celălalt loc, apoi înapoi să repete procesul. Timpul trecea. Nu avea nici un companion, de fapt nu mai avusese de la vârsta de patru ani, când ai lui dispăruseră, și el aproape că uitase ce însemna să ai un prieten. Nu-i păsa. Viața îi părea destul de completă, deoarece nu avea altă viață cu care s-o compare.

Uneori se gândea că ar fi fost plăcut să se stabilească într-un loc sau altul, dar astea nu erau decât vise. Nu atinsese niciodată faza intențiilor. Pentru mai mult de unsprezece ani, se deplasase înainte și înapoi în felul acesta. Locul celălalt avea lucruri inexistente în civilizație. Avea camera viselor, unde se putea întinde și închide ochii și i se părea că nu se mai simte singur. În ciuda abundenței de alimente și a lipsei de pericole, nu putea totuși trăi acolo, întrucât unicul rezervor de apă abia producea un firicel. Pe de altă parte, civilizația avea multe lucruri ce nu existau în avanpost: Morții și cărțile, explorările înfricoșătoare și raidurile îndrăznețe în căutare de haine sau flecușete, pe scurt *evenimente*. El însă nu putea trăi nici acolo fiindcă, mai devreme sau mai târziu, gușile-de-broscoi l-ar fi prins cu siguranță. De aceea, pendula mereu.

Ușa principală spre locul Morților nu se deschise când Wan călcă pe pedală. Fu cât pe aici să se lovească cu nasul în ea. Surprins, se opri, apoi împinse

ușa încet, după aceea mai tare. Avu nevoie de toată forța lui ca s-o deschidă. Până atunci nu fusese niciodată nevoit s-o deschidă manual: deși la răstimpuri se mișcase încet și scosese zgomote neliniștitoare. Era o situație neplăcută. Wan mai întâlnise mașini care se defectaseră; era și motivul pentru care coridoarele verzi deveniseră mai puțin utile. Fusese însă vorba doar de alimente și căldură, iar acestea existau în mod suficient în roșii sau chiar în aurii. Era neliniștitor că ceva se defecta în jurul Morților, deoarece dacă ei nu funcționau, nu mai avea alții.

Totul părea însă normal; încăperea cu console era puternic luminată fluorescent, temperatura era confortabilă și auzea bâzâitul slab și ocazionalele clic-uri ale Morților înapoia panourilor lor, în vreme ce-și rumegau gândurile singuraticе și nebune și făceau ceea ce făceau atunci când Wan nu vorbea cu ei. Se așeză în scaunul său, foindu-și ca întotdeauna fundul pentru a se obișnui cu locul incomod conceput, după care își puse căștile pe urechi.

– Plec în avanpost, rosti el.

Nici un răspuns. Repetă cuvintele în toate graiurile pe care le cunoștea, dar se părea că nici unul nu dorea să vorbească. Se simți dezamăgit. Uneori doi-trei dintre ei erau doritori de companie, alteori mai mulți. Atunci puteau pălăvrăgi toți, plăcut și pe îndelete, și cumva parcă n-ar mai fi fost singur. Parcă ar fi aparținut unei „familii“, un cuvânt pe care îl știa din cărți și din spusele Morților, dar pe care cu

greu și-l reamintea ca pe o realitate. Asta era bine. Aproape la fel de bine ca atunci când se găsea în camera viselor, unde pentru o vreme putea căpăta iluzia că făcea parte dintr-o sută, dintr-un milion de familii. Zeci și zeci de oameni! Însă nu putea rezista foarte multă vreme la așa ceva. De aceea, când trebuia să părăsească avanpostul, ca să revină după apă și pentru compania mai tangibilă a Morților, nu-i părea rău niciodată. Însă întotdeauna dorea să se întoarcă pe patul îngust, sub pătura de metal catifelat care-l acoperea și la vise.

Îl așteptau, totuși decise să mai acorde o șansă Morților. Chiar dacă nu aveau chef de discuții, uneori puteau fi ademeniți, dacă li se adresa într-un mod direct. Se gândi o clipă, apoi formă numărul cincizeci și șapte.

În urechea lui, un glas trist, îndepărtat, mormăia pentru sine:

– ...Încercat să-i spun despre masa lipsă. Masă! Singura masă din capul *lui* erau douăzeci de kile de țâțe și buci! Boarfa aia – Doris. O dată s-a uitat la ea și, măi băiete, a uitat și de misiune, și de mine...

Încruntându-se, Wan ridică degetul ca să anuleze comanda. Cincizeci și șapte era plictisitoare! Îi plăcea s-o asculte când avea sens, întrucât aducea puțin cu felul cum și-o amintea pe maică-sa. Dar întotdeauna trecea de la astrofizică, plimbarea spațială și alte subiecte interesante, direct la propriile-i necazuri. Wan scuipă spre punctul din panouri înapoia

căruia alesese să creadă că trăia cincizeci și șapte – un truc învățat de la Bătrâni –, sperând că femeia va spune ceva interesant.

Părea însă că nu intenționa s-o facă. Numărul cincizeci și șapte – când era coerentă, îi plăcea să fie numită Henrietta – bolborosea mai departe despre deplasări masive către roșu și infidelitățile lui Arnold cu Doris. Cine or mai fi fost și ei...

– Puteam să fi fost eroi, suspină ea, și puneam mâna și pe o bonificație de zece milioane de dolari, poate mai mult, cine știe cât ar fi plătit pentru propulsie? Dar ei continuau să se furișeze în lander și... Tu cine ești?

– Sunt Wan, răspunse băiatul zâmbind încurajator, deși nu credea că ea îl putea zări.

Părea să intre într-una din fazele ei de luciditate. De obicei nu știa că Wan îi vorbea.

– Te rog, continuă.

Urmă o tăcere prelungă apoi:

– NGC 1199, rosti ea. Săgetătorul A Vest.

Wan așteptă politicos. Altă pauză lungă, după aceea ea zise:

– *Lui* nu-i păsa de mișcările specifice. Toate mișcările lui erau cu Doris. Jumătate din vârsta lui! Și c-o minte de găscă. În primul rând, nici n-avea ce căuta în misiunea asta...

Wan legănă din cap aidoma unui Bătrân guși-de-broscoi.

– Ești foarte plictisitoare, rosti sever și o deconectă.